

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 115.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939739616/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

det ophører at slaa. Lykkelig den, der takker Gud derfor – der, idet han nærmer sig sit forlums Hjem med Henrykkelse føler hvorledes *den* fortænger alle andre Tanker, alle senere Indtryk! til ham taler den gjennem Lyset, Luften – Hjemmets Luft! – Blomsterduften og Fuglesangen: »Husker du» – »ak ja, hvor kunde jeg glemme!» – »hvor glad du altid nærmede dig dette Huus, hvor din Moders milde Ansigt saa tidt nikkede til dig bag Ruden? Husker du den gamle hyggelige Dagligstue – de lange Vinterdage, I Smaae tilbragte derinde naar det sneede og blæste udenfor? Hvor sød din Moder da var, naar hun jævned Eders Trætte med milde Ord, og altid fandt paa ny Lege og ny Beskæftigelse, at Tiden ikke skulde falde jer lang. Kan du huske hvorledes hun om Aftenen bar dig ind i din Seng, og saae paa dig med Øine der skinnede klarere end de lyse Stjerner paa Himlen – da takkede hun Gud for sine Børn! Men kan Du ogsaa huske hvor høit du elskede hende – du har dog aldrig elsket nogen anden *saaledes!* – hvordan du midt i den morsomste Leg, naar du var ude, kunde længes efter hende – og at den bedste Glæde var at komme hjem igjen!» Saadanne Erindringer er de lykkelige Børns Arvelod fra Hjemmet – deres Mødrenearv! – Men der er Andre, som hvis de kunde, ville bortkaste Erindringen om deres Barndom, fordi den var ulykkelig, som gaae en Omvei for at undgaae Synet af det Huus, hvori deres Forældre boede, hvor de ikke saae andet end Kiv og Elendighed, hvor Fortvivlelsen fuldvoxen rodfæstede sig i deres Barnesjæle, fordi de skulde være ulykkelige i den Alder da Glæden ligger saa nær, og gribes saa let. Til dem taler Erindringen bitre Ord: »Husker du med hvor tungt et Hjerter du altid nærmede dig dette Sted? hvorledes du aldrig rigtig kunde glæde dig ude, fordi du ikke kunde glemme at du skulde hjem igjen? hvortidt du saae Solen gaae ned, med det Ønske at den aldrig vilde staae op igjen, at der ingen Dag vilde følge efter denne, men altid Nat og Søvn? Hvorledes du heller, hvis du havde Lov dertil, vilde drive om paa Gaderne i det værste Vinterveir, end sidde hjemme i det uhyggelige Huus, hvor hver uventet Lyd varslede nyt Klammerie og ubehagelige Optrin?»

Det er naturligt at lignende Tanker paatrængte sig Viggo paa Veien til hans Søsters Hjem, men han vilde ikke give efter for dem, thi det var ham indlysende at han maatte bringe sit Sind i Rolighed

før med al Fornuftens og Selvbeherskelsens Overlegenhed at kunne fremstille sig for Minona. Uden at see sig om – Solen stak ham i Øinene – gik han langsomt fremad med sænket Blik, og standsede først ved Stenten hvor den smalle Gangsti ophørte. Det lille Skovpartie, der her laae udbredt for ham, var saa eiendommeligt i sin maleriske Skjønhed, at han et Øieblik stod stille og betragtede det med behagelig Overraskelse. Paa en stor aaben Græsplet, der var omgivet af de herligste Trægrupper, stod et lille straatakt Hus, hvis blanke Ruder skinnede i Sommersolens Glands. Væggen var bedækket af Eviggrønt og Slynge-roser, der dannede en blomstrende Ramme om det aabne Kvistvindue, hvorfra et klart hvidt Gardin flagrede i Luften – det saae ud som et Parlamentairflag, og det Skjønne parlamentarerer, Gud skee Lov! sjældent forgjæves. Viggo nærmede sig Huset i en mildere Stemning, han maatte indrømme at ingen Kvindehaand kunde berede sine Elskede et yndigere Hjem. – Glasdøren stod aaben til den forreste Stue, der saae ud til at være de to Damers Opholdsted, thi paa Sybordet laae Haandarbeid, der nylig var forladt, og paa Skriverbordet en opslaaet Mappe med et halvfuldendt Brev, hvis fine Skrift Viggo ved første Blik kjendte! Han blev en Tidlang staaende og saae sig om, uvilkaarligt greben af en hjemlig Følelse, men da han i det Samme fik Øie paa sin Faders Portrait, der med et alvorfuldt, men usigelig kjærligt Smil saae ned paa ham, var Illusionen forbi. «Saaledes smilede han til Helene Johnsen – mens hans stakkels forsømte Kone aldrig saae et venligt Blik, eller hørte et kjærligt Ord fra hans Læber.» Denne Tanke kaldte hele hans Forstemthed tilbage! Idetsamme hørte han Helene tale i den anden Stue, og hendes Stemme gjenkaldte ham mere end noget andet, der brændende Had, den haardnakkede Mistroe, der i hans Barndom havde kjæmpet med en lønlig Beundring, som han vel kunde fornægte, men ikke betvinge. Han hadede hendes Skjønhed, fordi han ikke kunde lade være at see den, hendes Elskværdighed, fordi han ikke kunde lade være at føle den, hendes Stemmes Velklang, fordi den gik ham til Hjerte. Han troede sig jo saa vis paa at al hendes Elskværdighed var Løgn og Bedrag. Men da hun nu kom ind, og med en Blanding af Tilbageholdenhed og Hjertelighed rakte ham Haanden, idet en pludselig Bevægelse farvede hendes Kinder med en stærkere Rødme, kunde ingen for-

udfattet Dom overdøve hans Hjertes Stemme, der sagde ham at han havde gjort denne Kvinde Uret. Havde hun modtaget ham med et Par passende og velvalgte Ord, foredragne med den Sikkerhed, der ligesaavel kan være en Følge af Øvelse, som af Værdighed, vilde han have bevaret hele sin virkelige eller indbildte Overlegenhed ligeoverfor hende. Men hendes Rødme, den Bevægelse hun forgjæves søgte at undertrykke, satte ham i Forlegenhed – Skammens og Uskyldighedens Rødme er saa forskjellig at selv det Øie der er omtaaet af Fordom, aldrig ufrivilligt kan forvekle den. *Dvængen* kunde tage fejl – men Manden ikke!

Helene skyndte sig at afbryde den geneerte Pause, som fulgte paa den første Hilsen, idet hun gik hen til Havedøren og raabte: »Minona! din Broder er kommet!» – og Minona traadte frem fra de blomstrende Rosenbuske. Synet af denne Psycheskikkelse forjog paa engang det gigantiske Skønhedsideal, Drømmen havde efterladt i Viggos Phantasi! Den unge Pige nærmede sig langsomt med lette Skridt, uden at løfte Øinene fra de Blomster, hun havde samlet i sit Forklæde; først da hun stod foran Viggo, saa hun op til ham med et Blik, hvori den største Forundring og Overraskelse maalede sig. Hun slap i øieblikkelig Forvirring Forklædet, saa alle Roserne faldt paa Gulvet, og greb Helenes Haand, idet hendes sorte Øine spørgende vendte sig fra ham til hende. »Det er din Broder, min søde Pige!» gjentog Helene venligt. Det Indtryk, Synet af Minona gjorde paa Viggo, hindrede ham i at blive hendes paafaldende Overraskelse vaer. Han maatte sande Ottos Ord: at hun var vidunderlig deilig. Det sorte, silkebløde Haar omslattede foran i brede Fletninger Ansigtets regelmæssige Oval, og hævede i Forening med de mørke Øine og Øiebryn Hudens klare Hvidhed. En streng Kritiker vilde maaskee savne Rødme i hendes Kinder, men det er et Spørgsmaal om ikke det Rosenskjær, der ved enhver indre Bevægelse udbredte sig over dem, vilde være mindre indtagende hvis det altid var der, da Læbernes Purpurfarve gav hende den Friskhed, man saa nødig vil savne i et ungt og deiligt Ansigt. Men hvad der ved Beskuelsen fordunklede selv de fine Træks fuldendte Formskønhed, var det Udtryk af Barnlighed og Aandsrigdom, der gennemstraalede dem, det var Livslyset i hendes Blik, der lod ane hvilken ubevidst Ild og Kraft, denne rige Natur gjemte i sit Dyb.